

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi - X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie X P 479/15 :

1.sprostował świadectwo M. M. (1) z dnia 8 lipca 2015 roku wystawione przez Federację (...) w Ł.:

A. w pkt. 1 poprzez wpisanie, że M. M. (1) był zatrudniony w Federacji (...) w Ł. w okresie od dnia 1 sierpnia 2008 roku do dnia 26 czerwca 2015 roku w pełnym wymiarze czasu pracy;

B. w pkt. 2 poprzez wpisanie, że M. M. (1) w okresie od dnia 1 sierpnia 2008 roku do dnia 31 stycznia 2014 roku wykonywał pracę, tj. doradztwo w zakresie przygotowania, opracowania i prowadzenia projektów finansowych z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej, zaś w okresie od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 26 czerwca 2015 roku – doradztwo w zakresie ekonomii i funduszy strukturalnych Unii Europejskiej;

C. w pkt. 3 poprzez wpisanie, że stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron z dniem 26 czerwca 2015 roku;

2. sprostował świadectwo M. M. (2) z dnia 8 lipca 2015 roku wystawione przez Federację (...) w Ł.:

A. w pkt. 1 poprzez wpisanie, że M. M. (2) była zatrudniona w Federacji (...) w Ł. w okresie:

1. od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 31 maja 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy;

2. od dnia 1 czerwca 2010 roku do dnia 26 czerwca 2015 roku w wymiarze 1/2 czasu pracy;

B. w pkt. 2 poprzez wpisanie, że M. M. (2) w okresie:

1. od dnia 1 kwietnia 2010 roku do dnia 31 maja 2010 roku wykonywała pracę, tj. doradztwo w zakresie marketingu, promocji i rozwoju struktur instytucjonalnych Federacji (...);

2. od dnia 1 czerwca 2010 roku do dnia 31 stycznia 2015 roku – doradztwo w zakresie marketingu, promocji i rozwoju struktur instytucjonalnych Federacji (...) oraz (...);

3. od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 26 czerwca 2015 roku – kierownik planowania;

C. w pkt. 3 poprzez wpisanie, że stosunek pracy został rozwiązany za porozumieniem stron z dniem 26 czerwca 2015 roku;

3.zasądził od Federacji (...) w Ł. tytułem kosztów procesu:

A. na rzecz M. M. (1) 60,00 złotych (sześćdziesiąt 00/100);

B. na rzecz M. M. (2) 60,00 złotych (sześćdziesiąt 00/100).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód M. M. (1) był pracownikiem Federacji (...) na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 sierpnia 2008 roku, w której dzień rozpoczęcia pracy określono na 1 lutego 2009 roku. Powód pracował w wymiarze pełnego etatu, a umowa zawarta została na czas nieokreślony. Strony stosunku pracy dokonały ustalenia, że powód będzie wykonywał pracę polegającą na doradztwie w zakresie przygotowania opracowania i prowadzenia projektów finansowych z funduszy strukturalnych UE, w formie telepracy. Strony umówiły się również, iż w przypadku wypowiedzenia przez pracodawcę umowy lub jej warunków pracownikowi przysługuje odprawa w wysokości 24 stawek płacy zasadniczej.

Bezpośrednio przed 1 sierpnia 2008 r. powód był już zatrudniony przez stronę pozwaną – początkowo na podstawie umowy o pracę z dnia 1 października 2006r. na czas określony do 31 grudnia 2006 r. na stanowisku pracownika administracyjnego. Jako dzień rozpoczęcia pracy wskazano 2 października 2006. Następnie na podstawie umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2007 r. na czas określony do 31 grudnia 2011 roku na tym samym stanowisku. Jako dzień rozpoczęcia pracy wskazano 2 stycznia 2007r. Aneksiem z 1 lipca 2007 r. zmieniono stanowisko powoda na koordynatora w Działaniu 3 i zwiększono wymiar do 1/4 z 1/8.

Na mocy aneksu z dnia 1 kwietnia 2010 roku do umowy o pracę M. M. (1) wprowadzono postanowienie, zgodnie z którym kwota ewentualnej odprawy została zwiększona do 36 stawek płacy zasadniczej. W dniu 18 września 2012 roku natomiast ponownie podniesiono tę kwotę do 82 stawek płacy zasadniczej.

Aneksiem do umowy o pracę z dnia 7 października 2013 roku M. M. (1) powierzono stanowisko doradztwa w zakresie ekonomii oraz funduszy strukturalnych UE. Obowiązki te powód miał wykonywać w zadaniowym systemie pracy wynikającym z prowadzonego systemu doradztwa.

Powódka M. M. (2) była pracownikiem Federacji (...) od na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 1 kwietnia 2010 roku. Powódka pracowała w wymiarze pełnego etatu, termin rozpoczęcia pracy określono na dzień 1 kwietnia 2010 roku. Rodzajem umówionej pracy było doradztwo w zakresie marketingu, promocji oraz rozwoju struktur instytucjonalnych Federacji (...). Praca miała być świadczona w formie telepracy. Strony uzgodniły również, iż w razie wypowiedzenia umowy lub jej warunków przez pracodawcę pracownikowi przysługuje odprawa w wysokości 36 stawek płacy zasadniczej.

Na mocy aneksu do umowy o pracę z dnia 17 maja 2010 roku rozszerzono zakres obowiązków powódki do doradztwa w zakresie marketingu, promocji oraz rozwoju struktur instytucjonalnych Federacji (...) oraz (...). Powódka miała pracować w wymiarze 1/2 etatu.

Aneksiem z dnia 18 września 2012 roku podniesiono wysokość odprawy należnej powódce w przypadku wypowiedzenia przez pracodawcę umowy lub jej warunków do 82 stawek płacy zasadniczej.

W dniu 17 października 2013 roku powód został wybrany na stanowisko wiceprzewodniczącego Federacji (...).

Na mocy aneksu do umowy o pracę z dnia 19 stycznia 2015 roku powódce powierzono stanowisko kierownika ds. planowania. Powódka miała prowadzić doradztwo w zakresie zarządzania majątkiem, zawieranych umów, audytu wewnętrznego, marketingu, promocji oraz rozwoju struktur instytucjonalnych Federacji – w tym zaplecza hotelowo-sanatoryjnego.

Strony stosunków pracy zawarły porozumienia w dniu 18 maja 2015 roku, które dotyczyły rozwiązania umów o pracę. W porozumieniach tych ustalono termin rozwiązania umowy o pracę na dzień 26 czerwca 2015 roku. Pracownikom przyznano odprawę w wysokości 82 stawek płacy zasadniczej, która miała być wypłacona w całości do dnia 26 czerwca 2015 roku. W przypadku niewykorzystania przez pracowników urlopów w całości mieli oni otrzymać ekwiwalent pieniężny. Ponadto strony uzgodniły, iż pracownicy odkupią od pracodawcy laptopy A. (...) wraz z oprogramowaniem za 5% wartości ceny zakupu sprzętu.

W pismach datowanych na dzień 30 czerwca 2015 roku, które zostały dostarczone powodom w dniu 3 lipca 2015 roku znajdowało się oświadczenie Federacji (...) o rozwiązaniu z powodami umów o pracę bez wypowiedzenia, w trybie art. 52 k.p.

W dniu 8 lipca 2015r. powodowi M. M. (1) oraz powódce M. M. (2) zostały wystawione świadectwa pracy, w których jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę wskazano art. 52 §1 pkt. 1 k.p. W świadectwie powoda wskazano okres wykonywania pracy od 1 lutego 2009r.

W świadectwie pracy za wcześniejszy okres zatrudnienia strona pozwana wskazała zatrudnienie powoda od dnia 1 października 2006r. do dnia 30 czerwca 2008 roku. Umowę rozwiązano za porozumieniem stron.

Pismem datowanym na dzień 27 lipca 2015 roku M. M. (1) i M. M. (2) złożyli u byłego pracodawcy wniosek o sprostowanie treści świadectw pracy. powodowie domagali się, aby pracodawca zawarł w świadectwach pracy z dnia 8 lipca 2015 roku informacje, zgodne z treścią roszczeń przedstawionych w pozwach w niniejszej sprawie.

Pracodawca odmówił sprostowania świadectw pracy zgodnie z żądaniami powodów podnosząc, iż dokumenty te zostały wystawione prawidłowo.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie XP 409/15 Sąd oddalił powództwa obojga powodów o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę na podstawie art. 52 k.p. – wobec ustalenia, że do rozwiązania umów doszło z dniem 26 czerwca 2015 roku za porozumieniem stron.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu złożone w sprawie dokumenty oraz kopię akt osobowych powodów.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, iż w związku z zawiadomieniem o możliwości popełnienia przez powodów przestępstwa, zostało wszczęte przez Prokuraturę Apelacyjną w Łodzi postępowanie wyjaśniające. W wyniku tego postępowania, organ zabezpieczył teczkę z aktami osobowymi powodów. Na żądanie Sądu, Prokuratura, sporządziła i przesłała do sprawy kserokopie teczek zawierających akta osobowe M. M. (1) i M. M. (2). Sąd, w niniejszej sprawie, oparł swoje ustalenia na tej kserokopii, z uwagi na brak możliwości załączenia do akt sprawy oryginałów akt osobowych powodów.

Sąd oparł się także, z oczywistych względów, na rozstrzygnięciu wydanym w tym samym dniu w sprawie XP 409/15, ponieważ sprawa o sprostowanie świadectw jest pochodną wobec przesądzenia trybu rozwiązania umów w tamtej sprawie, jak i okresu faktycznego świadczenia pracy na rzecz strony pozwanej. Sąd – ze względu na specyficzną sytuację, polegającą na wpisaniu przez pracodawcę art. 52 kp i nie respektowanie skutków własnych czynności prawnych (oświadczenie o porozumieniu stron) – nie znalazł podstaw do zawieszenia postępowania, ponieważ prowadziłoby to w konsekwencji do wydłużenia czasu oczekiwania powodów na ostateczne wystawienie sprostowanego dokumentu, także po zakończeniu postępowania w sprawie XP 409/15. Dlatego Sąd orzekł w tej sprawie równoległe z postępowaniem w sprawie XP 409/15, zwracając się do Prokuratury o kopię akt osobowych powodów.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie i skutkowało sprostowaniem wystawionych świadectw pracy.

Mając na uwadze treść art. 97 §2¹ k.p. Sąd podniósł, że pracownik może w ciągu siedmiu dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu siedmiu dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do Sądu Pracy. Prawo pracownika do otrzymania prawidłowego świadectwa pracy powstaje w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy i nie jest ono uzależnione od złożenia wniosku przez pracownika lub jego rozliczenia się z pracodawcą.

Sąd wskazał, że kwestie dotyczące świadectwa pracy, również jego sprostowania są uregulowane zarówno w przepisach Kodeksu Pracy – art. 97 k.p., jak również w akcie wykonawczym, wydanym na podstawie delegacji zawartej w tej jednostce (art. 97 §4 k.p.) – Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996 roku nr 60, poz. 282 ze zm.).

Wydanie świadectwa pracy, o treści precyzyjnie określonej we wskazanym rozporządzeniu, stanowi obowiązek pracodawcy, który winien być zrealizowany niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy (art. 97 §1 k.p.). Świadectwo pracy stanowi oświadczenie wiedzy – odzwierciedla ono istniejący pomiędzy stronami stosunek prawny, wskazuje

na jego cechy, przebieg oraz sposób zakończenia tego stosunku. Żądanie sprostowania świadectwa pracy aktualizuje się w sytuacji, gdy złożone przez pracodawcę oświadczenie zawiera informacje niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy lub też kiedy treść świadectwa jest niepełna, tj. nie obejmuje wszystkich elementów wymaganych na mocy w/ w rozporządzenia. Tylko wydanie świadectwa zawierającego ewidentnie błędne informacje i niedokładności narusza zasadę rzetelnego i pełnego podawania w świadectwie pracy informacji wymaganych przez prawo. Weryfikacja świadectwa następuje zatem jedynie z punktu widzenia zawartych w nim informacji dotyczących stosunku pracy łączącego strony, pod kątem ich prawdziwości i pełności (A. M. Świątkowski, Kodeks Pracy, Komentarz, tom I, wyd. Beck, Warszawa 2004, str. 611).

Sąd zaznaczył, że celem roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy jakie przysługuje pracownikowi nie jest podważanie zasadności zawartych w dokumencie treści, a jedynie korekta ewentualnych niezgodności jego zapisów z rzeczywistym stanem rzeczy. Świadectwo pracy jest oświadczeniem wiedzy, a nie woli. Nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia. Nie zawiera ono elementów ocennych, a jedynie fakty wskazane w przepisie art. 97 Kodeksu pracy (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 25 lutego 1997 roku w sprawie III Aua 897/97, Apel. W-wa, 98/1/4; wyrok SN z dnia 2 czerwca 2006 roku w sprawie I PK 250/05, Mon. Pr. Pracy 2006/9/491; wyrok SN z dnia 17 maja 1996 roku w sprawie I PRN 40/96, Prok. I Pr. 96/10/58).

W przedmiotowej sprawie powodowie kwestionowali treść otrzymanych w dniu 20 lipca 2015 roku świadectw pracy. M. M. (1) i M. M. (2) wskazywali, iż w sposób nieprawidłowy ujawniono w dokumentach czas trwania stosunku pracy, a także wskazano niewłaściwą podstawę rozwiązania umów o pracę.

Oboje powodowie podnieśli, iż dzień i sposób rozwiązania z nimi umów o pracę został w świadectwie pracy ujawniony w nieodpowiedni sposób. Sąd ustalił, iż pracodawca rozwiązał z powodami umowy o pracę w dniu 26 czerwca 2015 roku, a podstawą tego było porozumienie, jakie zostało zawarte pomiędzy każdym z powodów i pracodawcą.

W dniu 30 czerwca 2015 roku – już po ustaniu stosunków pracy – były pracodawca złożył oświadczenie, które dotarło do powodów w dniu 3 lipca 2015 roku o rozwiązaniu z nimi stosunków pracy w trybie art. 52 §1 pkt. 1 k.p. Właśnie ta data – 3.07.2015 – została wskazana w świadectwie pracy jako termin zakończenia stosunku pracy, a taka podstawa – art. 52 §1 pkt. 1 k.p. jako przyczyna ustania tych stosunków.

Sąd podkreślił, że przedmiotem postępowania było odwołanie od tego oświadczenia pracodawcy – w sprawie XP 409/15, gdzie powództwa o odszkodowanie zostały oddalone w związku z uprzednim rozwiązaniem umowy o pracę na podstawie porozumienia stron.

W ocenie Sądu Rejonowego porozumienie to zostało bowiem skutecznie zawarte – każda ze stron stosunku pracy była w odpowiedni sposób reprezentowana. W związku z tym dokument ten posiadał moc wiążącą i na jego podstawie doszło do rozwiązania umów o pracę z powodami w dniu 26 czerwca 2015 roku.

W odniesieniu, zaś, do podnoszonej przez powoda M. M. (1), kwestii nieprawidłowego wskazania, w jego świadectwie pracy, okresu zatrudnienia powoda w pozwanej Federacji, Sąd wskazał, że w toku postępowania, na podstawie złożonej do sprawy kopii akt osobowych ustalono, iż powód był zatrudniony w pozwanej Federacji na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 sierpnia 2008 roku i właśnie ten dzień winien być ujawniona w świadectwie pracy w punkcie 1. W jego miejscu pracodawca wpisał datę 1 lutego 2009 roku – dzień, na jaki strony uzgodniły rozpoczęcie pracy. Powyższa postawa pracodawcy jest, jednak w ocenie Sądu, niekonsekwentna, ponieważ w poprzednim świadectwie pracy wystawionym powodowi za wcześniejszy okres zatrudnienia ten sam pracodawca, tj. Federacja, wskazał, iż M. M. pracował w (...) od dnia 1 października 2006 roku, podczas, gdy na umowie o pracę, zawartej tego dnia, termin rozpoczęcia pracy ustalono na 2 października 2006 roku. Zatem, w przypadku spornego, świadectwa pracy, należałoby zachować konsekwencję, przyjętej przez stronę pozwaną, własnej praktyki i również, jako początkową datę okresu pracy powoda w pozwanej Fundacji wskazać, datą zawarcia umowy o pracę, zwłaszcza, że zatrudnienie powoda od 1 sierpnia 2008 roku było dalszą kontynuacją zatrudnienia powoda u pozwanej. Wcześniejsza umowa była zawarta na czas określony do 2011r. i została rozwiązana przez strony za porozumieniem stron właśnie

dlatego, żeby umożliwić kontynuowanie od 1 sierpnia 2008 r. zatrudnienie powoda na innym stanowisku, związanym z obsługą projektów unijnych.

W związku z posiadanymi dowodami w postaci dokumentów i brakiem udowodnienia przez stronę pozwaną przeciwnych okoliczności, oraz rozstrzygnięciem w sprawie XP 409/15 Sąd uwzględnił roszczenie.

O kosztach procesu – kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i §3 k.p.c. w zw. z §12 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona pozwana.

Pozwany zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, a w odniesieniu do uwzględnionego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia powództwa M. M. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

obrazę przepisów prawa procesowego, co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

- art. 236 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie, a w rezultacie przy powoływaniu się na dowód w postaci akt sprawy o sygn. akt: X P 409/15 brak wskazania dowodów, na których Sąd się oparł, przez co trudno ustalić w oparciu o jakie konkretne dowody Sąd ustalił sposób rozwiązania z powódką umowy o pracę.

- art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. brak odniesienia się do wszystkich dowodów zgłoszonych w sprawie X P 409/15 mimo, że Sąd oparł rozstrzygnięcie na aktach sprawy prowadzonej pod w/w sygnaturą.

- art. 365 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i oparcie rozstrzygnięcia na nieprawomocnym wyroku wydanym w sprawie XP 409/15.

W oparciu o powołane zarzuty wniesiono o:

1. zmianę wydanego wyroku w pkt II poprzez oddalenie powództwa w całości.
2. zmianę wydanego wyroku w pkt III przez zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kwoty 60,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I Instancji.
3. zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne wg norm przepisanych.

Ponadto wniesiono o:

4. zawieszenie w trybie art. 177 § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § k.p.c. postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy z powództwa M. M. (2) przeciwko Federacji (...) w Ł. o uznanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia (sygn. akt X P 409/15).

Strona pozwana wskazała, że wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uwzględnił powództwo M. M. (2) o sprostowanie świadectwa pracy. Zdaniem Sądu I instancji strony rozwiązały umowę o pracę na mocy porozumienia stron z dnia 18 maja 2015 r., a zatem wcześniej niż zostało złożone oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia (które powódka otrzymała pocztą w dniu 3 lipca 2016 r.) Powyższą okoliczność Sąd ustalił w oparciu o akta w sprawie o sygn.akt X P 409/15 powołując je jako dowód w sprawie. Sąd z oczywistych względów oparł się również na rozstrzygnięciu wydanym w sprawie o powołanej wyżej sygnaturze co skutkowało uwzględnieniem roszczenia. Z tego względu Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia

w Łodzi dokonał sprostowania świadectwa pracy m.in. przez wpisanie sposobu rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron.

Strona pozwana zaskarżając wydany wyrok zauważyła, że dokonując ustalenia stanu faktycznego, który legł u podstaw wydanego orzeczenia, Sąd odwołał się do dowodu z akt sprawy X P 409/15. Na podstawie tego dowodu Sąd następnie uznał, że stosunek pracy z powódką został rozwiązany na mocy porozumienia stron z dnia 18 maja 2015 roku.

W przekonaniu skarżącej, dokonując ustaleń stanu faktycznego o zgłoszone w toku sprawy dowody, lub w oparciu o dowody dopuszczone z urzędu w trybie art. 232 zd. 2 k.p.c., Sąd każdorazowo winien wydać postanowienie -zgodnie z treścią art. 236 k.p.c.- w którym nie tylko oznaczy fakty podlegające dowodzeniu, ale również środek dowodowy. Dopiero taki sposób procedowania umożliwia właściwe sporządzenie uzasadnienia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (art. 328 § 2 k.p.c.). Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi powołując się ogólnikowo na dowód w postaci akt sprawy prowadzonej pod inną sygnaturą, nie tylko nie wskazał dowodów na których się oparł, (a przecież w aktach sprawy jest wiele dowodów, które często prowadzą do odmiennego ustalenia stanu faktycznego), ale również nie wskazał, którym dowodom odmówił wiarygodności i z jakich przyczyn.

Jakkolwiek niewydanie przez Sąd postanowienia dowodowego nie jest z reguły uchybieniem mogącym mieć wpływ na wynik sprawy chyba, że narusza zasady kontrydiktoryjnego procesu, to w niniejszej sprawie, brak precyzyjnego wskazania dowodów, na których Sąd się oparł, pozbawia nie tylko strony możliwości odniesienia się do dokonanych ustaleń, ale również uniemożliwia instancyjną kontrolę wydanego orzeczenia. Faktycznie nie da się bowiem zweryfikować, z jakich dowodów Sąd wyprowadził określone wnioski i w jaki sposób ustalił taki, a nie inny stan faktyczny.

Co więcej, skoro już wskazany został dowód w postaci akt sprawy, to zdaniem strony skarżącej uzasadniony staje się kolejny zarzut, tj. brak wszechstronnego rozważania całego materiału dowodowego zgromadzonego w tychże aktach, a zatem brak odniesienia się do wszystkich dowodów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. X P 409/15. Przedmiotowy zarzut -obok innych powołanych zarzutów – prowadzi do wniosku, że dokonując oceny zebranego materiału Sąd Rejonowy nie dokonał wszechstronnej oceny całego zebranego materiału dowodowego, a jedynie niektórych dowodów, co więcej bez powiązania z innymi dowodami, co wypaczyło ustalony stan faktyczny.

Skarżący podzielił stanowisko Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, wskazując że sprawa o sprostowanie świadectwa pracy jest pochodną wobec przesądzenia trybu rozwiązania z powódką umowy o pracę w sprawie X P 409/15. Mimo jednak trafności zajętego przez Sąd stanowiska, rozstrzygnięcie w oparciu o wyrok wydany w sprawie o sygn. X P 409/15 jest wadliwe. Zgodnie z przepisem art. 365 § 1 k.p.c. wiążące jest tylko orzeczenie prawomocne. Oznacza to zatem, że nie można opierać rozstrzygnięcia w innej sprawie na orzeczeniu nieprawomocnym - jak ma to miejsce w sprawie niniejszej. Zdaniem skarżącego aktualna pozostaje uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2009 roku (sygn. akt: I PZP 4/09), w której Sąd Najwyższy wskazał, że pracownik nie może skutecznie dochodzić sprostowania świadectwa pracy w części dotyczącej stwierdzenia, że stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę bez wypowiedzenia z winy pracownika, kwestionując zgodność z prawem tego rozwiązania, bez wystąpienia z powództwem o roszczenia z tytułu niezgodnej z prawem rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 56 k.p. Oczywiście, o ile pracownik nie skorzysta z regulacji art. 97 § 3 k.p. i będzie dochodził w drodze odrębnego procesu sprostowania świadectwa pracy, skuteczność tego powództwa uzależniona jest od uprzedniego prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Prezentowane stanowisko znajduje przy tym potwierdzenie również w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i sprostowania. Przepisy § 5 ust. 2 i ust. j regulujące kwestię wydania nowego lub sprostowania świadectwa pracy wprost uzależniają możliwość realizacji tego uprawnienia od prawomocnego wyroku. Z tego też względu w sprawie celowym było zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania z powództwa M. M. (2) przeciwko Federacji (...) w Ł. o uznanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Mając jednocześnie na uwadze, że od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie X P 409/15 pozwana wniosła apelację, w dalszym ciągu - stosownie do przepisów art. 177 § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.- zasadnym jest zawieszenie niniejszej sprawy do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia powyższej sprawy.

Pozwany zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, a w odniesieniu do uwzględnionego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia powództwa M. M. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

1.obrazę przepisów prawa procesowego, co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

- art. 236 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie, a w rezultacie przy powoływaniu się na dowód w postaci akt sprawy o sygn. akt: X P 409/15 brak wskazania dowodów, na których Sąd się oparł, przez co trudno ustalić w oparciu o jakie konkretne dowody Sąd ustalił sposób rozwiązania z powódką umowy o pracę.

- art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, tj. brak odniesienia się do wszystkich dowodów zgłoszonych w sprawie X P 409/15 mimo, że Sąd oparł rozstrzygnięcie na aktach sprawy prowadzonej pod w/w sygnaturą.

- art. 365 § 1 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i oparcie rozstrzygnięcia na nieprawomocnym wyroku wydanym w sprawie XP 409/15.

2.obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.26 k.p. przez jego niezastosowanie.

W oparciu o powołane zarzuty wniesiono o :

1. zmianę wydanego wyroku w pkt I poprzez oddalenie powództwa w całości.

2. zmianę wydanego wyroku w pkt III przez zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kwoty 60,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I Instancji.

3. zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne wg norm przepisanych.

Ponadto wniesiono o:

4. zawieszenie w trybie art. 177 § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § k.p.c. postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy z powództwa M. M. (1) przeciwko Federacji (...) w Ł. o uznanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia (sygn. akt X P 409/15).

Skarżący wskazał, że wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uwzględnił powództwo M. M. (1) o sprostowanie świadectwa pracy. Zdaniem Sądu I instancji strony rozwiązały umowę o pracę na mocy porozumienia stron z dnia 18 maja 2015 r., a zatem wcześniej niż zostało złożone oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia (które powód otrzymał pocztą w dniu 3 lipca 2016 r.) Powyższą okoliczność Sąd ustalił w oparciu o akta w sprawie o sygn.akt X P 409/15 powołując je jako dowód w sprawie. Sąd z oczywistych względów oparł się również na rozstrzygnięciu wydanym w sprawie o powołanej wyżej sygnaturze co skutkowało uwzględnieniem roszczenia. Z tego względu Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dokonał sprostowania świadectwa pracy m.in. przez wpisanie sposobu rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron, ale również co do okresu zatrudnienia powoda. W zakresie tego ostatniego Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wskazał, że jakkolwiek umowa z dnia 1 sierpnia 2008 roku przewidywała jako dzień rozpoczęcia pracy 1 lutego 2009 roku, to jednak pozwana była niekonsekwentna. Niekonsekwencja ta polegała na tym, że pozwana odstąpiła od własnej przyjętej wcześniej praktyki. Jak wskazał Sąd I instancji powód już wcześniej pracował u pozwanej w oparciu o umowę z dnia 1 października 2006 roku, a jako dzień rozpoczęcia pracy umowa przewidywała 2 października 2006 roku. Mimo to w poprzednim świadectwie pracy jako początek okresu wskazana została data 1, a nie 2 października 2006 roku.

Strona pozwana zaskarżając wydany wyrok zauważyła, że dokonując ustalenia stanu faktycznego, który leży u podstaw wydanego orzeczenia, Sąd odwołał się do dowodu z akt sprawy X P 409/15. Na podstawie tego dowodu Sąd następnie uznał, że stosunek pracy z powódką został rozwiązany na mocy porozumienia stron z dnia 18 maja 2015 roku.

W przekonaniu skarżącej, dokonując ustaleń stanu faktycznego o zgłoszone w toku sprawy dowody, lub w oparciu o dowody dopuszczone z urzędu w trybie art. 232 zd. 2 k.p.c., Sąd każdorazowo winien wydać postanowienie -zgodnie z treścią art. 236 k.p.c.- w którym nie tylko oznaczy fakty podlegające dowodzeniu, ale również środek dowodowy. Dopiero taki sposób procedowania umożliwia właściwe sporządzenie uzasadnienia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (art. 328 § 2 k.p.c.). Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi powołując się ogólnikowo na dowód w postaci akt sprawy prowadzonej pod inną sygnaturą, nie tylko nie wskazał dowodów na których się oparł, (a przecież w aktach sprawy jest wiele dowodów, które często prowadzą do odmiennego ustalenia stanu faktycznego), ale również nie wskazał, którym dowodom odmówił wiarygodności i z jakich przyczyn.

Jakkolwiek niewydanie przez Sąd postanowienia dowodowego nie jest z reguły uchybieniem mogącym mieć wpływ na wynik sprawy chyba, że narusza zasady kontrydiktoryjnego procesu, to w niniejszej sprawie brak precyzyjnego wskazania dowodów na których Sąd się oparł pozbawia nie tylko strony możliwości odniesienia się do dokonanych ustaleń, ale również uniemożliwia instancyjną kontrolę wydanego orzeczenia. Faktycznie nie da się bowiem zweryfikować z jakich dowodów Sąd wyprowadził określone wnioski i w jaki sposób ustalił taki, a nie inny stan faktyczny.

Co więcej, skoro już wskazany został dowód w postaci akt sprawy, to zdaniem strony skarżącej uzasadniony staje się kolejny zarzut, tj. brak wszechstronnego rozważania całego materiału dowodowego zgromadzonego w tychże aktach, a zatem brak odniesienia się do wszystkich dowodów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. X P 409/15. Przedmiotowy zarzut -obok innych powołanych zarzutów – prowadzi do wniosku, że dokonując oceny zebranego materiału Sąd Rejonowy nie dokonał wszechstronnej oceny całego zebranego materiału dowodowego, a jedynie niektórych dowodów, co więcej bez powiązania z innymi dowodami, co wypaczyło ustalony stan faktyczny.

Skarżący podzielił stanowisko Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, wskazując że sprawa o sprostowanie świadectwa pracy jest pochodną wobec przesądzenia trybu rozwiązania z powódką umowy o pracę w sprawie X P 409/15. Mimo jednak trafności zajętą przez Sąd stanowiska, rozstrzygnięcie w oparciu o wyrok wydany w sprawie o sygn. X P 409/15 jest wadliwe. Zgodnie z przepisem art. 365 § 1 k.p.c. wiążące jest tylko orzeczenie prawomocne. Oznacza to zatem, że nie można opierać rozstrzygnięcia w innej sprawie na orzeczeniu nieprawomocnym - jak ma to miejsce w sprawie niniejszej. Zdaniem skarżącego aktualna pozostaje uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2009 roku (sygn. akt: I PZP 4/09), w której Sąd Najwyższy wskazał, że pracownik nie może skutecznie dochodzić sprostowania świadectwa pracy w części dotyczącej stwierdzenia, że stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę bez wypowiedzenia z winy pracownika, kwestionując zgodność z prawem tego rozwiązania, bez wystąpienia z powództwem o roszczenia z tytułu niezgodnej z prawem rozwiązania stosunku pracy na podstawie art. 56 k.p. Oczywiście, o ile pracownik nie skorzysta z regulacji art. 97 § 3 k.p. i będzie dochodził w drodze odrębnego procesu sprostowania świadectwa pracy, skuteczność tego powództwa uzależniona jest od uprzedniego prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Prezentowane stanowisko znajduje przy tym potwierdzenie również w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. Przepisy § 5 ust. 2 i ust. j regulujące kwestię wydania nowego lub sprostowania świadectwa pracy wprost uzależniają możliwość realizacji tego uprawnienia od prawomocnego wyroku. Z tego też względu w sprawie celowym było zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania z powództwa M. M. (1) przeciwko Federacji (...) w Ł. o uznanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Mając jednocześnie na uwadze, że od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie X P 409/15 pozwana wniosła apelację, w dalszym ciągu - stosownie do przepisów art. 177 § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.- zasadnym jest zawieszenie niniejszej sprawy do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia powyższej sprawy.

Skarżący wskazał, że niezależnie od naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawa procesowego -co miało jego zdaniem istotny wpływ na rozstrzygnięcie-, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi dokonując sprostowania świadectwa pracy co do okresu zatrudnienia powoda naruszył przepis art. 26 K.p. Jakkolwiek w świetle zakresu wniesionej apelacji ma to znaczenie zupełnie uboczne, trudno jest podzielić zapatrywanie Sądu I Instancji, że wpisywanie w świadectwie pracy okresu zatrudnienia winno następować w zależności od przyjętej praktyki. Otóż wbrew zapatrywaniu Sądu Rejonowego, skoro w umowie z dnia 1 sierpnia 2008 roku jako dzień rozpoczęcia pracy określony został dzień 1 lutego 2009 roku, to oznacza to, że stosunek pracy nawiązany został w terminie określonym w umowie jako dzień rozpoczęcia pracy. Taki pogląd wynika wprost z przepisu art. 26 k.p. i żadna praktyka pracodawcy, ani wcześniejsza, ani późniejsza nie może uzasadniać stosowania innego prawa, niż wynikające z powszechnie obowiązujących ustaw.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powódka M. M. (2) wniosła:

1. oddalenie apelacji jako merytorycznie oczywiście bezzasadnej;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych;
3. rozpoznanie sprawy na rozprawie również pod nieobecność strony powodowej.
4. zezwolenie na złożenie niniejszego pisma, wskazując, iż uwzględnienie spóźnionych twierdzeń nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

W uzasadnieniu odpowiedzi wskazano, że zarzut naruszenia art. 236 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c, należy uznać za całkowicie chybiony. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji zawiera szczegółowe wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez wskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł oraz przyczyn dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej innym dowodom. Analogicznie należy ocenić wyjaśnienia Sądu w zakresie wskazania podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podkreślono, iż stan faktyczny został ustalony przez Sąd I instancji w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty, kopię akt osobowych powodów oraz akta sprawy o sygn.: X P 409/15, która równoległe z niniejszym postępowaniem, była przedmiotem rozpoznania Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydziału Pracy (...). Nadmieniono, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie X P 409/15, oddalono powództwa M. M. (2) oraz M. M. (1) o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę na podstawie art. 52 k.p.c., wobec ustalenia, że do rozwiązania umów doszło z dniem 26 czerwca 2016 roku za porozumieniem stron. Wskazano przy tym, iż w toku postępowania przed Sądem I instancji, zarówno strona powodowa jak i strona pozwana, nie wnosila przeprowadzenie postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, gdyż w oczywisty sposób wiązałoby się to z koniecznością dublowania czynności dowodowych z czynnościami or ustaleniami dokonanymi przez Sąd meriti w sprawie o sygn.: X P 409/15. Ponadto działania pozwanej Federacji, polegające na wpisaniu art. 52 k.p. do świadectwa pracy powódki jako podstawy rozwiązania stosunku pracy, miało na celu wyłącznie uchylenie się od skutków prawnych oświadczeń woli składanych poprzednio przez organy Federacji oraz przedłużenie niniejszego postępowania. Powyższe zarzuty apelującej, w oczywisty sposób kłócą się z poprzednim stanowiskiem procesowym (vide supra), a na dodatek w świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych jawią się jako daleko idące nadużycie.

W treści odpowiedzi wskazano, że zdaniem apelującej, skoro dowód w postaci akt sprawy został już wskazany, uzasadniony staje się kolejny zarzut - tj. brak wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego

zgromadzonego w tych aktach, a więc brak odniesienia się przez Sąd wszystkich dowodów znajdujących się w aktach sprawy o sygn.: X P 409/15. Wskazano, iż multiplikowanie przez apelującą kolejnych zarzutów ma wyłącznie za zadanie wywołanie wrażenia skrajnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, ponieważ zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 217 § 1 w zw. z art. 227, w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., nie został przez pozwaną w jakikolwiek sposób rozwinięty. W konsekwencji ww. zarzut ten należy uznać za nieudaną próbę polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti w niniejszej sprawie.

W treści odpowiedzi podkreślono także, iż rozstrzygnięcia sprawy o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę, jest sprzeczne z realiami niniejszej sprawy. Wymaga przy tym podkreślenia, iż pozwana w wywiezionej apelacji podzieliła stanowisko Sądu I instancji, dotyczące stwierdzenia, iż sprawa o sprostowania świadectwa pracy jest pochodną wobec trybu rozwiązania umów o pracę w sprawie X P 409/15. Jednakże zdaniem apelującej, pomimo trafności stanowiska Sądu I instancji, rozstrzygnięcie niniejszej sprawy jest wadliwe ponieważ, zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. wiążące jest tylko orzeczenie prawomocne. Jednocześnie trudno podzielić argumentację pozwanej, wskazującą na konieczność zawieszenia przedmiotowego postępowania do czasu zakończenia postępowania w sprawie o sygn. akt X P 409/15. Hipotetyczne uwzględnienie przez Sąd I instancji stanowiska procesowego apelującej w świetle ww. Okoliczności prowadziłyby do naruszenia zasad ekonomiki procesowej poprzez przedłużanie się niniejszego postępowania oraz wydłużenie czasu oczekiwania powodów na ostateczne wystawienie sprostowanego dokumentu. Należy jedynie nadmienić, iż rozstrzygnięcie o potrzebie zawieszenia niniejszej sprawy (a de facto jej braku), nie zostało podjęte przez Sąd I instancji abstrakcyjnie, a stanowiło wynik poczynionych w sprawie ustaleń. Stąd też permanentne powtarzanie przez apelującą o konieczności zawieszenia niniejszego postępowania jest całkowicie chybione.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód M. M. (1) wniósł o:

1. oddalenie apelacji jako merytorycznie oczywiście bezzasadnej;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych;
3. rozpoznanie sprawy na rozprawie również pod nieobecność strony powodowej.
4. zezwolenie na złożenie niniejszego pisma, wskazując, iż uwzględnienie spóźnionych twierdzeń nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

W uzasadnieniu odpowiedzi wskazano, że zarzut naruszenia art. 236 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. należy uznać za całkowicie chybiony. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji zawiera szczegółowe wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez wskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł oraz przyczyn dla których odmówił wiarygodności i mocy dowodowej innym dowodom. Analogicznie należy ocenić wyjaśnienia Sądu w zakresie wskazania podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Podkreślono, iż stan faktyczny został ustalony przez Sąd I instancji w oparciu o przedstawione przez strony dokumenty, kopię akt osobowych powodów oraz akta sprawy o sygn.: X P 409/15, która równoległe z niniejszym postępowaniem, była przedmiotem rozpoznania Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydziału Pracy (...). Nadmieniono, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie X P 409/15, oddalono powództwa M. M. (2) oraz M. M. (1) o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę na podstawie art. 52 k.p.c., wobec ustalenia, że do rozwiązania umów doszło z dniem 26 czerwca 2016 roku za porozumieniem stron. Wskazano przy tym, iż w toku postępowania przed Sądem I instancji, zarówno strona powodowa jak i strona pozwana, nie wносиła przeprowadzenie postępowania dowodowego w niniejszej sprawie, gdyż w oczywisty sposób wiązałyby się to z koniecznością dublowania czynności dowodowych z czynnościami orzuceniami dokonanymi przez Sąd meriti w sprawie o sygn.: X P 409/15. Ponadto działania pozwanej Federacji, polegające na wpisaniu art. 52 k.p. do świadectwa pracy powódki jako podstawy rozwiązania stosunku pracy, miało na celu wyłącznie uchylene się od skutków prawnych oświadczeń woli składanych poprzednio przez organy Federacji oraz przedłużenie niniejszego

postępowania. Powyższe zarzuty apelującej, w oczywisty sposób kłócą się z poprzednim stanowiskiem procesowym (vide supra), a na dodatek w świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych jawią się jako daleko idące nadużycie.

W treści odpowiedzi wskazano, że zdaniem apelującej, skoro dowód w postaci akt sprawy został już wskazany, uzasadniony staje się kolejny zarzut - tj. brak wszechstronnego rozważenia całego materiału dowodowego zgromadzonego w tych aktach, a więc brak odniesienia się przez Sąd wszystkich dowodów znajdujących się w aktach sprawy o sygn.: X P 409/15. Wskazano, iż multiplikowanie przez apelującą kolejnych zarzutów ma wyłącznie za zadanie wywołanie wrażenia skrajnej wadliwości zaskarżonego orzeczenia, ponieważ zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 217 § 1 w zw. z art. 227, w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., nie został przez pozwaną w jakikolwiek sposób rozwinięty. W konsekwencji ww. zarzut ten należy uznać za nieudaną próbę polemiki z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu meriti w niniejszej sprawie.

W treści odpowiedzi podkreślono także, iż rozstrzygnięcia sprawy o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę, jest sprzeczne z realiami niniejszej sprawy. Wymaga przy tym podkreślenia, iż pozwana w wywiezionej apelacji podzieliła stanowisko Sądu I instancji, dotyczące stwierdzenia, iż sprawa o sprostowania świadectwa pracy jest pochodną wobec trybu rozwiązania umów o pracę w sprawie X P 409/15. Jednakże zdaniem apelującej, pomimo trafności stanowiska Sądu I instancji, rozstrzygnięcie niniejszej sprawy jest wadliwe, ponieważ, zgodnie z treścią art. 365 § 1 k.p.c. wiążące jest tylko orzeczenie prawomocne. Jednocześnie trudno podzielić argumentację pozwanej, wskazującą na konieczność zawieszenia przedmiotowego postępowania do czasu zakończenia postępowania w sprawie o sygn. akt X P 409/15. Hipotetyczne uwzględnienie przez Sąd I instancji stanowiska procesowego apelującej w świetle ww. Okoliczności prowadziłoby do naruszenia zasad ekonomiki procesowej poprzez przedłużanie się niniejszego postępowania oraz wydłużenie czasu oczekiwania powodów na ostateczne wystawienie sprostowanego dokumentu. Należy jedynie nadmienić, iż rozstrzygnięcie o potrzebie zawieszenia niniejszej sprawy (a de facto jej braku), nie zostało podjęte przez Sąd I instancji abstrakcyjnie, a stanowiło wynik poczynionych w sprawie ustaleń. Stąd też permanentne powtarzanie przez apelującą o konieczności zawieszenia niniejszego postępowania jest całkowicie chybione.

Niezależnie od powyższego, nie można również podzielić argumentacji apelującej wskazującej na naruszenie przez Sąd I instancji przepisu art. 26 k.p. poprzez jego niezastosowanie. Zdaniem apelującej, żadna praktyka pracodawcy - ani wcześniejsza, ani późniejsza nie może uzasadniać stosowania innego prawa, niż wynikające z powszechnie obowiązujących ustaw. Odnosząc się do powyższego, wskazano, iż art. 26 k.p., na którego dyspozycję powołuje się pozwana, jest jednym z nielicznych przepisów występujących w prawie pracy o charakterze dyspozytywnym. Przepisy dyspozycyjne znajdują zastosowanie wówczas, gdy postanowienia umowne nie wystarczają do wydania rozstrzygnięcia w danej sprawie. Zastosowanie zatem przepisów dyspozytywnych następuje dopiero po zakończeniu postępowania dowodowego (vide: Małgorzata Maria Gersdorf Komentarz do Pracy, wyd. III, Lexis Nexis 2014). Przenosząc ww. przesłanki na grunt przedmiotowego postępowania, podkreślić, iż Sąd I instancji na podstawie analizy i dowodowego - m.in. kopii akt osobowych powoda, ustalił, iż M. M. (1) był zatrudniony w pozwanej Federacji na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 sierpnia 2008 roku i właśnie ten dzień powinien być ujawniony w świadectwie pracy w punkcie 1. Natomiast Federacja w jego miejsce wpisała datę 1 lutego 2009 roku, a więc dzień na jaki strony uzgodniły rozpoczęcie pracy. Słusznie wskazano w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że powyższa postawa pracodawcy jest jednak niekonsekwentna, z uwagi na fakt, iż w wydanym poprzednio powodowi świadectwie pracy za wcześniejszy okres zatrudnienia ten sam pracodawca (a więc Federacja), wskazał, iż M. M. (1) pracował w (...) Prążniczka od dnia 1 października 2006 roku podczas gdy w umowie o pracę zawartej tego dnia termin rozpoczęcia pracy ustalono na dzień 2 października 2006 roku. W związku z powyższym, Sąd I instancji w sposób prawidłowy doszedł do konkluzji, że w przypadku spornego świadectwa pracy należy zachować konsekwencję własnej praktyki przyjętej przez pozwaną Federację i również za początkową datę okresu pracy powoda wskazać, datę zawarcia umowy o pracę zwłaszcza mając na uwadze, że zatrudnienie M. M. (1) od dnia 1 sierpnia 2008 roku stanowiło dalszą kontynuację zatrudnienia w Federacji. Dodatkowo Sąd trafnie ustalił, iż wcześniejsza umowa była zawarta na czas określony do 2011 roku oraz została rozwiązana przez strony za porozumieniem Stron właśnie po to, by umożliwić kontynuowanie od dnia 1 sierpnia 2008 roku zatrudnienie M. M. (1) na innym stanowisku pracy. Stąd też, Sąd I instancji zgodnie

z przywołanym wyżej stanowiskiem doktryny oraz mając na uwadze dyspozytywny charakter normy płynącej z art. 26 k.p. oparł swe rozstrzygnięcie w powyższym zakresie na kanwie całości ustaleń stanu faktycznego dokonanego na gruncie niniejszej sprawy (w tym z uwzględnieniem dotychczasowej praktyki byłego pracodawcy powoda). Nie ulega bowiem wątpliwości, iż działanie Federacji polegające na wpisaniu w świadectwie pracy daty 1 lutego 2009 roku, miało na celu ewentualne ograniczenie uprawnień pracowniczych powoda zależnych od stażu pracy. Z ww. przyczyn, niekonsekwencja w zachowaniu byłego pracodawcy powoda, nie może stanowić dla niego źródła ochrony prawnej w oparciu o normę stypizowaną w art. 26 k.p.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 listopada 2016 r. pełnomocnik strony apelującej wycofał wniosek o zawieszenie postępowania.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 listopada 2016 r. strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja, w odniesieniu do, uwzględnionego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia powództwa M. M. (1), zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Nim jednak Sąd Okręgowy uzasadni wskazane stanowisko odnośnie do meritum wskazać należy, że w myśl art. 378 § 1 kpc. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Tym samym w granicach zaskarżenia sąd odwoławczy jest uprawniony do merytorycznego rozpoznania sprawy. Oznacza to, że może dokonywać własnych ustaleń faktycznych prowadząc lub ponawiając dowody albo poprzestając na materiale zebranym w I instancji (art. 381 i 382 KPC). Do przyjętych ustaleń faktycznych może zastosować właściwe przepisy prawa materialnego niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, będąc ewentualnie związanym oceną prawną lub uchwałą SN (art. 386 § 6, art. 398²⁰ i 390 § 2 KPC). Nadto Sąd odwoławczy nie jest związany przedstawionymi w apelacji zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go jedynie zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (uchw. SN (7) z 31.1.2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55; zob. też post. SN z 16.6.2004 r., I CZ 40/04, L.; wyr. SN z 6.6.2007 r., II PK 318/06, OSNAPiUS 2008, Nr 23-24, poz. 344).

Wskazać także należy, iż Sąd odwoławczy jest uprawniony do merytorycznego rozpoznania sprawy, a zatem może, także bez zarzutu skarżącego, w wyniku samodzielnej oceny wartości materiału dowodowego zebranego przed sądem I instancji, dokonać w oparciu o ten materiał własnych, odmiennych ustaleń faktycznych. Natomiast oceny prawidłowości zgromadzenia tego materiału pod względem procesowym, sąd odwoławczy może dokonać tylko na zarzut zgłoszony przez skarżącego (zob. wyr. SN z 14.1.2009 r., IV CSK 350/08, L.).

Odnosząc się do, podniesionego przez skarżącego, zarzutu naruszenia art.236 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy pragnie podkreślić jego niezasadność. Wprawdzie zaniechanie wydania postanowienia o dopuszczeniu dowodu jest uchybieniem procesowym, ale zaniechanie wydania takiego postanowienia może być uwzględnione jako skutecznie podniesiony zarzut naruszenia prawa procesowego, o ile skarżący wykaże, że zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie. Ponadto uzasadnienie Sądu Rejonowego spełnia wszelkie wymogi przewidziane w tym przepisie, zaś sam fakt braku satysfakcji z treści rozstrzygnięcia nie może przesądzać o słuszności omawianego zarzutu. Zawiera ono bowiem ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Ewentualne zaś naruszenie przepisu o sposobie uzasadnienia wyroku o tyle może stanowić przyczynę uchylenia orzeczenia, o ile uniemożliwia sądowi wyższej instancji kontrolę, czy prawo materialne i procesowe zostało należycie zastosowane. W badanej sprawie treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie zawiera tego typu usterek, które uniemożliwiałyby przeprowadzenie kontroli instancyjnej i rozpoznanie apelacji. Zarzut apelacji w tym zakresie nie znajduje zatem uzasadnienia.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art.365 § 1 k.p.c. wskazać należy, iż orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Sąd II instancji stoi na stanowisku, że istota

uregulowanej w art. 365 § 1 k.p.c. mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu wyraża się w tym, iż wymienione w danym orzeczeniu podmioty, a także inne sądy, inne organy państwowe, a w przypadkach przewidzianych w ustawie również inne osoby, muszą brać pod uwagę fakt istnienia i treść prawomocnego orzeczenia sądu (tak np. w wyroku SN z dnia 13 stycznia 2000 r., II CKN 655/98, LEX nr 51062). Związanie orzeczeniem oznacza zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego. Powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalił, że za porozumieniem stron doszło do rozwiązania umów z dniem 26 czerwca 2015 roku. Wbrew jednak stanowisku skarżącego wskazana powyżej data nie wynikała jedynie z nieprawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi jaki zapadł w sprawie o sygn. akt XP 409/15, ale co istotne data ta wynikała także z porozumienia jakie zawarto między stronami w dniu 18 maja 2015 r. Co jednak istotne wskazany dokument w zakresie swojej wiarygodności nie został w żaden sposób podważony w trakcie postępowania przed Sądem I instancji. Ponadto sprawa o sygn. akt XP 409/15 dotyczyła kwestii ewentualnego odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umów o pracę, a nie kwestii ustalenia daty rozwiązania wskazanych umów. W ocenie Sądu Apelacyjnego podnoszone naruszenie dyspozycji art. 365 § 1 k.p.c. byłoby zasadne gdyby Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok pominął orzeczenie prawomocne, a taka sytuacja z całą pewnością nie miała miejsca.

Jako chybiony należy także ocenić zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy

art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. 233 § 1 k.p.c. polegający na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego tj. brak odniesienia się do wszystkich dowodów zgłoszonych w sprawie o sygn. akt X P 409/15 mimo, że Sąd oparł rozstrzygnięcie na aktach sprawy prowadzonej pod wskazaną sygnaturą. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wskazać, iż w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie był zobligowany do szczegółowego odniesienia się do wszystkich dowodów zgłoszonych w sprawie o sygn. akt X P 409/15, gdyż jak już wskazano wcześniej sprawa ta, jakkolwiek w pewnym zakresie pochodna względem niniejszej sprawy, odnosiła się do innej kwestii zaistniałej między stronami sporu. Wbrew jednak zapatrywaniom Sądu I instancji jako datę początkową wskazaną w świadectwie pracy M. M. (1) należy wskazać datę 1 lutego 2009 r., a nie datę 1 sierpnia 2008 r. Zgodnie bowiem z treścią art. 26 k.p. stosunek pracy nawiązuje się w terminie określonym w umowie jako dzień rozpoczęcia pracy, a jeżeli terminu tego nie określono - w dniu zawarcia umowy. Przepis ten zatem, w żaden sposób nie pozwala na przyjęcie innej daty rozpoczęcia stosunku pracy niż wynikające z treści umowy o pracę, a praktyka panująca u danego pracodawcy nie może skutecznie podważać treści takiej umowy. Wskazać ponadto należy, iż art. 26 k.p. przewiduje możliwość określenia w umowie o pracę późniejszego terminu nawiązania stosunku pracy niż dzień zawarcia tej umowy i to bez żadnych ograniczeń w czasie, a nadto nie uzależnia powstania stosunku pracy od faktycznego rozpoczęcia pracy przez pracownika. Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 października 2007 r. (sygn. akt II PK 56/07) zgodnie z którym umowa o pracę jest czynnością prawną wystarczającą do nawiązania stosunku pracy między stronami w dniu, który strony same określiły bądź w dniu, w którym umowa została zawarta, jeżeli strony nie podały innej daty nawiązania stosunku pracy. Jeżeli termin rozpoczęcia pracy jest w umowie określony, to stosunek pracy powstaje w określonej dacie niezależnie od tego, czy pracownik przystąpi do wykonywania pracy. Jeżeli więc strony wskazały w umowie o pracę dzień rozpoczęcia pracy późniejszy niż data zawarcia umowy, okres pomiędzy zawarciem umowy a nawiązaniem stosunku pracy nie

jest traktowany jako okres zatrudnienia, a pracownikowi nie przysługują w tym okresie uprawnienia wynikające ze stosunku pracy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. z apelacji powoda, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I A poprzez wpisanie do świadectwa pracy M. M. (1) , że był zatrudniony w Federacji (...) w Ł. w okresie od dnia 1 lutego 2009 roku.

W pozostałym, zakresie na podstawie art. 385 kpc apelacje strony skarżącej podlegały oddaleniu jako bezzasadne.

O zwrocie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. a także § 10 ust. 1 pkt 1 oraz § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz.1800 z późn. zm.) w wysokości po 120 zł na rzecz M. M. (1) oraz M. M. (2).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powodów.

S.B.